

[Kurt Hansen.]

Da socialdemokratiet skabte flertallet for indkomstpolitikken i augustforligets skikkelse, sagde hr. Thomas Nielsen fra over for denne regerings politik, en politik, som hr. Thomas Nielsen nu er gået til regeringen med og har bedt om at få ophøjet til lov. Dette skulle være understøttet af, at der er en stor del af lønmodtagerne, som har stemt for det. Nu nævnte hr. Jørgen Jensen fra DKP nogle tal, der gik ud på, at 29 pct. af de lønmodtagere, der havde haft mulighed for at stemme om mæglingsforslaget, havde stemt ja til det. Men det forholder sig også sådan, at kun 22 pct. af samtlige LOs medlemmer har stemt ja til dette mæglingsforslag. Det mener jeg må trækkes frem.

Et af de yderligere argumenter, der kom fra hr. Thomas Niensens side, var, at det ville betyde en massiv reallønsudhuling for lønarbejderne, de ville være stillet meget dårligere, hvis der ikke skete et indgreb. Men jeg mener, at i hele det spil, der har været omkring forhandlingsforløbet, kan socialdemokratiet i den givne situation ikke gøre andet end at forholde sig meget snævert til det, som lå i skitsen.

Regeringen, godt understøttet af LO, vil forsøge at få dette til at se ud, som om det er et indgreb til fordel for arbejderklassen, men lad os se på, hvad det betyder rent praktisk.

For det første er gennemførelsen af første etape af slagtingen af den automatiske dyrtidsregulering godt i gang. Den automatiske dyrtidsregulering har på trods af sine mangler været det eneste redskab, den eneste mekanisme i forhold til arbejdsmarkedsløvgivningen, som har sikret, at de lavtlønnede ikke er blevet kørt lønmæssigt totalt bag af dansen.

For det andet angriber mæglingsforslagets protokollat om lønudviklingen det bevægelige lønsystem og lønglidningen inden for normal-lønsområdet; det bevægelige lønsystem vil man lovmæssigt sætte ud af kraft ved gennemførelse af denne lovgivning.

Hvis man sammenholder dette med de kæmpemæssige huslejestigninger, de sociale nedskæringer, de forskellige angreb, der kommer via skatter og afgifter, og den devaluering, som vi har oplevet på det seneste, så er dette her en fortsættelse og en skærpelse af det angreb, man har indledt mod lønarbejdernes realløn, hverken mere eller mindre. Vi har klare tal for, at der er påbegyndt en reallønsudhuling, og den vil

sætte yderligere og mere massivt igennem ved denne lovgivning. Vi har set, hvorledes augustforliget betød 30.000 flere arbejdsløse, og dette indgreb, man er ved at lave, vil understøtte augustforliget, der betød de mange arbejdsløse.

Ud over de økonomiske konsekvenser, indgrebet har, betyder indgrebet også et massivt angreb på fagforeningernes mulighed for at kæmpe for bedre løn- og arbejdsforhold for deres medlemmer. Indkomstpolitikken er i hele sit idégrundlag et forsøg på i endnu højere grad at vælte krisens byrder over på lønarbejderne. Det er et forsøg på at lave en form for omfordeling til fordel for profiterterne og vendt mod reallønnen. Indkomstpolitikken er et angreb på lønarbejdernes aktionsmuligheder og tilkæmpede rettigheder og, som jeg tidligere har nævnt; et angreb på fagforeningernes muligheder i det hele taget. Der står i de almindelige bemærkninger til lovforslaget:

»Situationen vil ved lovforslagets vedtagelse således blive nøjagtig den samme, som hvis mæglingsforslaget var blevet vedtaget af begge parter.«

Vi stiller os meget tvivlende over for, om dette er rigtigt, ja, vi mener ligefrem, at det er en uholdbar påstand, som bliver ført til torvs af regeringen. En vedtagelse af arbejdsmarkedets parter forpligter ikke regeringen på samme direkte måde, som en ophøjelse til lov vil forpligte den. Det ved regeringen udmærket godt. Det er også det, der er arbejdsgivernes direkte hensigt med at stemme nej til mæglingsforslaget. For én ting er givet, nemlig at med vedtagelsen af arbejdsministerens lovforslag har regeringen og folkettingen direkte lovgivet om, at der ikke må finde en almindelig forhøjelse af lønniveauet sted.

Protokollatet omkring lønniveauet vil naturligvis ikke blive overholdt, og det uanset om det står i en lov, der er vedtaget herinde i folkettingen, eller om det står i en overenskomst, som er vedtaget imellem arbejdsmarkedets parter. Med dette lovinitiativ kan vi forudse, at der kun vil gå omkring en måned eller halvanden, før vi igen i folkettingen skal have krisemøder, hvor regeringen vil gribe ind på forskellig vis, fordi arbejderne har overskredet de lovrammer, man nu er i gang med at lægge omkring dem. Forbud mod lønglidning vil gennem arbejdspladsernes nødvendige krav for at fastholde og forbedre reallønnen tvinge forligspartierne til at tage nogle initiativer, som går i retning af kriminalisering af strejkeretten og af at hindre